

1

Paaszondag 2016 was een spannende ochtend voor de tweelingbroertjes Thieu en Xavier Derckx. Ze waren met hun ouders op vakantie in Low Newton-by-the-Sea, een kustplaatsje in Northumberland waar de National Trust de Lookout Cottage verhuurde; een huisje dat ooit in bezit was geweest van de kustwacht. De Cottage, die hoog en geïsoleerd op een landpunt lag, was omgeven door een muur die voor de broertjes te hoog was om overheen te kijken. Hun vader Sjeng had van de kustlijn een paar keien en een aangespoelde plank naar boven gesleept waarmee hij onder de meest vooruitgeschoven punt van de muur een gammel vlondertje had gemaakt, zodat Thieu en Xavier na een kleine klimpartij net over de rand naar zee konden kijken, als ridders over de tranen van een kasteel.

De eerste keer stortte het vlondertje in, doordat een van de stenen slordig was neergelegd en ging rollen. De broertjes kwamen er met een enkel schrammetje van af, maar ze waren toch flink geschrokken. De herziene constructie, door Sjeng onder toezicht van moeder Marie-Louise gemaakt, was steviger en sindsdien stonden Thieu en Xavier regelmatig schouder aan schouder over zee te kijken, die zich om de landpunt naar drie windstreken uitstreckte. In het zuiden tekende tegen de horizon de ruïne van Dunstanburgh Castle zich af, in het noorden de vuurtoren van de Farne-eilanden, en naar het oosten was de leegte van open zee. Het grasland van de landpunt liep geleidelijk af naar de vloedlijn. Soms graasde er een ree of liep er een wandelaar, maar meestal was er geen leven te bekennen. De broertjes zagen nu en dan wel een paar voorbijvarende Vi-

kingschepen, maar die waren altijd weer verdwenen als Sjeng of Marie-Louise kwam kijken.

Nu was het paasochtend. Verspreid over het ommuurde terrein van de cottage lagen eieren die Marie-Louise de voorgaande avond had gekleurd en verborgen. Het had niet geregend in de nacht, maar het was onder de volle maan wel hard gaan waaien zodat veel van de eieren door platgewaaid lang gras waren toegedekt. Sjeng en Marie-Louise moesten de broertjes soms nadrukkelijk naar de verstopte eieren gidsen, maar na een kriskras kwartier waren ze dan toch allemaal gevonden en kon aan de ontbijttafel het eiertikken beginnen.

Thieu en Xavier namen de eieren in volle handjes en tikten ze met de spitse punten tegen elkaar en tegen die van hun ouders tot alleen het ei van Thieu nog heel was en hij dus had gewonnen. Marie-Louise troostte Xavier, die beteuterd naar zijn ernstig gekneusde ei zat te kijken. Ze beloofde dat ze zo, na het ontbijt, met z'n allen bij de zee zouden proberen visjes te vangen en dat hij daarna bij de Ship-Inn samen met Thieu een warme chocolademelk met slagroom mocht hebben.

‘Het is eb, volgens mij,’ zei ze, ‘dus er zijn veel rotspoeltjes met vissen erin. We nemen de schepnetten mee.’

‘Laten we gaan,’ zei Sjeng. ‘We ruimen later wel op.’

De wind duwde het jonge gezin zo hard in de rug dat Marie-Louise de jongens aan de hand moest nemen om te voorkomen dat ze tijdens hun afdaling naar zee omver zouden worden geblazen. Sjeng beende blij voor hen uit. De landpunt werd omzoomd met gladde maar gebarsten rotsen, waarvan de holtes en spleten door het komen en gaan van het tij met sediment waren opgevuld.

Het was een dag na volle maan en de zee had zich ver teruggetrokken. Omdat het weinige water door de stevige afluiddige wind ook nog eens van de kust werd weggeblazen kon er gelo-

pen worden op plekken waar normaal gesproken ook bij laagtij nog water stond. Marie-Louise hielp Thieu en Xavier van de kniehoge rotsen af naar de drooggeblazen zeebodem. Met hun schepnetten voor zich uit renden ze op hun rode laarsjes achter Sjeng aan. Hier en daar staken, parallel aan de kustlijn, lage langgerekte rotsaders net boven het zand uit, en in de spleten waren door achtergebleven vloedwater poelen ontstaan. Het waren kleine glasheldere werelden, bevolkt door lichtgroen zeewier, donkerrode anemonen, schelpdieren van allerlei kleuren en vuilwitte zeepokken met traag graaiende armpjes. Op nadering van de jongens schoten visjes weg. Heremietkreeftjes scharrelden onbekommerd rond.

De aandacht van Sjeng werd al gauw van het vruchteloze visen afgeleid door een kleine inham van de landpunt waarvan de bodem bij normaal laagtij onder water stond. Hij stond er eerst een tijdje van een afstand naar te kijken, maar besloot toen om ernaartoe te lopen.

‘Kijk eens jongens, een grot!’ riep hij.

De inham kon inderdaad met wat goede wil gezien worden als een kleine grot zonder plafond, groot genoeg om een paar mensen te herbergen. Bij de ingang stonden twee meer dan manshoge, glad geërodeerde rotsen overeind, als donkergrijze, zwijgende schildwachten die de toegang tot de ruimte erachter bemoeilijkten, maar niet volledig versperden. Bij vloed en golven uit de juiste hoek wilde het inkomende zeewater er nog wel eens hoog opspatten, alsof er een geiser onder schuiling; een tafereel waar Sjeng meer dan eens vanaf de kant met fascinatie naar had staan kijken. En nu het droog stond en hij er zelf naartoe kon lopen, kon hij de verleiding niet weerstaan.

‘Kom, jongens,’ riep hij.

Toen Thieu en Xavier doorkregen waarnaartoe hij onderweg was, lieten ze hun schepnetten vallen en renden achter hun vader aan.

Marie-Louise, die nog over de rotspoeltjes gebogen stond, keek op en riep: ‘Wat gaan jullie doen?’

Maar Sjeng en de jongens, die tussen de twee rotswachters door stapten en uit het zicht verdwenen, hoorden haar niet meer. Ze raapte de schepnetten op en liep achter ze aan. Toen ze dichterbij kwam, hoorde ze hun stemmen galmen.

‘Goed, jongens. Hier, hou vast!’ hoorde ze Sjeng roepen. ‘En nu trekken!’

Ze keek omhoog naar de twee rotsen die het zicht op wat daarbinnen gebeurde bemoeilijkten. ‘Ik vind dit een beetje eng, jongens,’ zei ze. ‘Wat zijn jullie aan het doen?’

‘We hebben een schat gevonden,’ hoorde ze Sjeng zeggen. ‘Een zwemvest, maar het zit een beetje vast. Trekken, jongens... één... twee...’

Marie-Louise zette een stap naar voren, keek tussen de stenen wachters door en zag hoe haar man en kinderen gezamenlijk aan iets trokken wat uit de bodem stak.

‘Hij komt al los,’ zei Sjeng. ‘Nog een keer, jongens... één.. twee...’

En toen kwam het zwemvest inderdaad los; Sjeng, Thieu en Xavier vielen achterover. De takken waarin alles verstrengeld zat schoten los en een rond voorwerp zo groot als een kleine voetbal schoot omhoog, rolde over Thieu heen tussen de staande rotsen door en kwam voor de voeten van Marie-Louise tot stilstand. Ze sprong achteruit, liet de schepnetten vallen en staarde.

Sjeng en de jongens, overeind gekomen, holden de inham uit. Thieu en Xavier keken naar hun moeder en toen naar de bal die met het zwemvest was losgeschoten.

‘Wat is dat?’ vroeg Sjeng.

Het was de schedel van een mens. De oogkassen waren gericht op de laarzen van Marie-Louise, het gebarsten en enigszins in elkaar gedeukte schedeldak lag naar de broertjes toe gewend. Sjeng, zwemvest in zijn handen, stond er klunzig naar te kijken.

‘Is dat een ei?’ vroeg Xavier.

‘Net zo kapot als dat van jou,’ zei Thieu.

‘Nou!’ zei Xavier gekwetst.

‘Wat heb je nu weer gedaan,’ stamelde Marie-Louise, terwijl ze om de schedel heen stapte en haar jongens bij de schouders wegtrok. ‘Jij ook altijd!’

‘Ik dacht...’ zei Sjeng, ‘een zwemvest... leuk... leuk voor de jongens.’

‘Ja, leuk, Sjeng. Geweldig leuk weer!’

Sjeng haalde zijn schouders op. Hij keek naar het door zee-pokken overgroeide zwemvest waarop in vage zwarte letters nog het woord POLLUX te onderscheiden was. Hij wilde het teruggooien de inham in, maar bedacht zich en bleef er besluiteloos mee in zijn handen staan. ‘Wat nu?’ vroeg hij.

‘Kom,’ zei Marie-Louise. Ze gaf de jongens een duw in hun rug, bij de schedel vandaan. ‘We gaan warme chocolademelk drinken. Pak je schepnetten. Wie er het eerste is.’

En terwijl haar kinderen wegrenden in de richting van de Ship-Inn keek ze nog even achterom naar Sjeng. ‘En ga jij dit maar fijn oplossen, *mister*.’

2

AUTOPSIERAPPORT

Northumbria Police

Patholoog MD: Henderson

Newcastle, 30 maart 2016

Naam: onbekend

Geboortedatum: onbekend

Leeftijd: 50-60 (schatting)

Geslacht: man

Lengte: 192 cm (schatting)

Datum overlijden: 2000 of vroeger (schatting)

Datum autopsie: 29 maart 2016

Diagnose

Verdrinking, mogelijk na lichamelijk trauma

- Craniumfractuur
- Costae fracturen
- Kogelrest rechter clavicula
- Cesuur rechter tibia

Toelichting

Zondag 27 maart 2016 werden, bij springeb aan de kust even ten noorden van Low Newton-by-the-Sea, de resten aangetroffen van een man. Het betrof een incompleet skelet, half toegedekt door slik en zand. De rechterhelft van het skelet alsmede de schedel en de wervelkolom waren door toedekking van sediment goed bewaard gebleven. De rechtersoort ontbrak. De ribben aan de linkerkant waren verweerd en deels gebroken. Ook de botten van

de linkerarm inclusief hand en het linkerbeen inclusief voet ontbraken. Het linkerschouderblad (scapula) en het bekken waren, voor zover niet door sediment toegedekt, verweerd, vergaan of aangevreten.

Het trauma aan de schedel (mogelijk door beklemming) en aan het rechterscheenbeen (een snee door een heftige klap met een scherp voorwerp) kan zowel bij leven zijn toegebracht als na verdrinking zijn ontstaan door gebeurtenissen op zee. Het lichaam is, tot het is aangespoeld, op zijn minst deels drijvende gehouden door een reddingsvest dat bij het skelet werd aangetroffen.

De kogelresten in het rechtersleutelbeen duiden op een verwonding die het zwemmen kan hebben bemoeilijkt. Deze verwonding op zich was niet dodelijk.

De onderkaak ontbreekt, maar de bovenkaak bevat nog enkele molaren, voldoende voor een poging tot identificatie door middel van DNA-onderzoek.